

Phần 12

Chương 34

“Nói vào chuyện chính đi.” Nhạn Hồi nói, “Xưa nay ta biết rõ tuy rằng Thất Tuyệt Đường vừa chính vừa tà, trả tiền công thì sẽ làm, nhưng cũng không phải đã quên hết nhất tính đại nghĩa, chuyện mua bán mê hương Hồ Yêu kia nhìn sao cũng chẳng giống phong cách của các người.

Thất Tuyệt Đường vốn là một tổ chức thần bí trên giang hồ, mười mấy năm trước vẫn chưa có danh tiếng gì, trong mười năm, tổ chức này đã phát triển lớn mạnh dần, trở thành một tổ chức tình báo và ám sát tiếng tăm lẫy lừng.

Danh tiếng lan rộng, thế lực có mặt ở khắp nơi, không chỉ trong giang hồ mà cả trong tiên môn cũng có người của bọn họ, có lời đồn rằng chỉ cần trả đủ tiền, cho dù muốn biết hoàng đế tối qua ôm hôn phi tử nào cũng được. Ngoại trừ không giết người trong hoàng thất và người trong tiên môn ra, những chuyện khác thì không có chuyện gì là họ không tiếp.

Thiên Diệm này ở trong sơn thôn trên núi Đồng La hơn mười năm, chỉ loáng thoáng nghe tới vài tin tức trên giang hồ, cho dù có nghe thì tâm tư của hắn cũng đặt cả vào tiên môn, nào có tâm trạng chú ý tới những tin tức về môn phái trên giang hồ này.

Có thể nói, hắn chẳng hề hay biết chút gì về Thất Tuyệt Đường này.

Còn Nhạn Hồi thì từ lúc quen Huyền Ca năm đó, nàng đã hiểu sơ về những chuyện này rồi.

Vong Ngữ lâu là một chi nhánh của Thất Tuyệt Đường ở thành Vĩnh Châu, vì ưu thế địa lý của thành Vĩnh Châu này, mọi người vào nam ra bắc đều tụ lại ở đây, tin tức từ nam chí bắc đương nhiên cũng đều tập trung ở đây. Trong Vong Ngữ Lâu này, từ những cô nương, gã sai vặt, cả đầu bếp hậu viện hay đại nương quét rác cũng đều là tai mắt của Thất Tuyệt Đường.

Huyền Ca nâng chum trà lẳng lặng cân nhắc trong một chốc rồi nói, “Không bằng cô nói cho ta biết trước một chút, sao cô lại biết chuyện này?”

“Một hồ yêu bị giết báo mộng cho ta, muốn ta tới đây cứu con gái cô ta cũng đã bị bắt để lấy máu.” Nói tới đây, Nhạn Hồi thuận miệng nói thêm, “Thôi thì nếu việc này là do Thất Tuyệt Đường làm, Huyền Ca cô cứ mặc kệ những thứ khác đi, giúp ta chuyện này trước, cô thả hồ yêu Bạch Hiệu Lộ kia ra đây trước để mẹ cô bé an tâm, ta thấy mẹ cô bé đã sắp biết thành ác quỷ rồi, tuy hai ngày nay đã chạy đi đâu đó mà không tới tìm ta nữa, nhưng cách đây mấy ngày...”

“Chỉ e là không được.” Huyền Ca đặt chén trà xuống, gõ chén xuôi theo, “Ta nói thật với cô vậy, mê hương kia quả thực là do Thất Tuyệt Đường làm, nhưng lại không qua tay ta, ta biết việc này, nhưng chỉ đành giả bộ như không biết.

Nhạn Hồi nhíu mày: “Vì sao?”

Huyền Ca liếc nhìn Thiên Diêu.

Nhạn Hồi cũng không quay đầu lại, chỉ nói với Huyền Ca: “Cô cứ dứt khoát như ta bây giờ đi, xem hắn ta như người chết ấy, hắn chẳng có bất kỳ liên quan gì với bất kỳ ai trên đời này đâu, cho dù hắn nghe được tin gì, muốn ra ngoài loan tin cũng chẳng biết tìm ai mà nói đâu.” Nhạn Hồi tổng kết lại, “Sống cô độc tới vậy đó.”

“...”

Thiên Diêu lại phát hiện ra mình chẳng tài nào phản bác lại được lời của Nhạn Hồi.

Huyền Ca bị Nhạn Hồi chọc cho mỉm cười, sau đó lại nghiêm mặt lại nói: “Nhạn Hồi cô rút cuộc cũng chẳng phải là người của Thất Tuyệt Đường, cũng không hiểu biết được hết tình huống trong đường phái chúng ta bây giờ. Lúc lão đường chủ qua đời, Thiếu chủ của chúng ta quá nhỏ tuổi, thúc phụ Phụng Minh của Thiếu chủ lấy danh nghĩa phò tá thiếu chủ mà khống chế hầu hết tất cả quyền lực của Thất Tuyệt Đường.”

“Ta hiểu, tranh quyền đoạt lợi, nếu ta là Phụng Minh, có khi ta còn tìm cách giết trừ Thiếu chủ của các cô từ ngay lúc cậu ấy còn nhỏ ấy chứ.” Nhạn Hồi nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Nhưng thiếu chủ Phượng Thiên Sóc của các cô bây giờ sống cũng khá tốt đó chứ, ăn uống chơi bời không tệ, nạp tới những hơn 100 tiểu thiếp, có khi còn hơn cả hậu cung của hoàng đế ấy chứ, trước kia lúc còn ở trên núi, ta còn nghe được không ít lời đồn kinh thế hãi tục đó.”

Đôi mắt Huyền Ca hơi tối lại, nhưng lại bình tĩnh lại ngay sau đó, nàng ta cười cười, cũng không tiếp lời Nhạn Hồi mà chỉ nói tiếp.

“Mấy năm nay, nhờ mấy vị trưởng lão nâng đỡ, Thiếu chủ cũng đã từ từ lấy lại đường quyền quản lý tinh báo của Thất Tuyệt Đường, nhưng quyền lực chân chính của Thất Tuyệt Đường vẫn nằm trong tay Phụng Minh. Mà chuyện mua Hồ Yêu chế mê hương này quả thực cũng đã mang lại tài phú khả quan cho Thất Tuyệt Đường.”

“Nhưng cho dù có mang lại bao nhiêu tiền tài đi chăng nữa thì Thiếu chủ cũng vẫn lo sợ, nếu để Yêu tộc bên Thanh Khâu biết chuyện giết hồ yêu lấy máu luyện mê hương này, chỉ e bọn họ sẽ căm phẫn tới cùng. Lúc đó cho dù Yêu tộc e ngại tiên môn, nhưng đám quan lại quý tộc chắc chắn sẽ đẩy những người luyện chế mê hương ra gánh tội, tuy rằng Thất Tuyệt Môn cũng có chỗ đứng trên giang hồ, nhưng nếu bị Yêu tộc ghi thù thì chỉ e là tai họa ngập đầu.”

Nhạn Hồi trầm tư một chốc: “Bởi vậy nên Phượng Thiên Sóc muốn Phụng Minh dừng chuyện này lại, nhưng lại chẳng có cách nào để lệnh y dừng lại đúng không?”

Huyền Ca gật đầu: “Tuy rằng ngay từ đầu, Thiếu chủ và mấy vị trưởng lão, cộng thêm cả ta đều biết chuyện này, nhưng quyền lực của Phụng Minh vẫn còn đó. Chúng ta chỉ đành giả bộ như không biết chuyện này. Thiếu chủ không muốn cho phép chuyện này để tránh sau này bị Yêu tộc biết, lại không tìm được ra cơ nào để đẩy trách nhiệm lên đầu Phụng Minh, ngài ấy cũng không thể công khai ép buộc dừng chuyện này lại, nếu như Phụng Minh làm phản thì Thất Tuyệt Đường tất sẽ đại loạn. Tình cảnh như hôm nay, chúng ta chỉ đành mở một mắt nhắm một mắt như thế này.”

Nhạn Hồi khẽ gật đầu, những chuyện tính toán thâm trầm trong việc giao tranh quyền lực này, nàng tuy có thể hiểu nhưng không muốn can dự.

“Bởi vậy ta không thể giúp cô đòi người, chỉ có thể giả vờ như chẳng biết chút gì về chuyện này.”

Thiên Diệu đứng sau hai người trầm tư, Nhạn Hồi lại đứng lên nói: “Không phải tin tốt cũng chẳng phải tin xấu, ít ra bây giờ ta cũng đã biết cho dù ta có cướp người từ tay Phụng Minh thì cũng chẳng mâu thuẫn gì với cô.”

Huyền Ca nghe vậy thì chau mày: “Cô muốn xông vào Thiên Hương phường của Phụng Minh sao?”

“Đương nhiên là không lộ liễu như vậy rồi.” Nhạn Hồi khoát tay, “Cô đừng lo, chuyện còn lại ta sẽ tự nghĩ cách, cô chỉ cần tiếp tục giả vờ như không hay biết gì là được.”

Lúc quay người lại, Nhạn Hồi nhắm tịt mắt nói với Thiên Diệu: “Chúng ta đi thôi.”

“Đợi một chút.” Huyền Ca khẽ gọi.

Nhạn Hồi thở dài: “Cô đừng lo lắng, cũng đừng ngăn cản, dù thế nào ta cũng phải tra cho ra nhẽ chuyện này.”

“Cứng đầu.” Huyền Ca khẽ khiển trách một câu, sau đó bước tới trước tủ trang điểm lấy một túi thơm màu vàng nhạt ra, “Ta biết không ngăn được cô, hôm qua không phải cô muốn tìm ta xin thứ này sao, ta đã bảo người mang tới rồi, cô cầm lấy đi.”

Lúc này Nhạn Hồi mới xoay người nhìn lại, đó là một túi thơm trông rất bình thường, không có mùi thơm, ngay cả kiểu dáng màu sắc cũng chẳng khác túi thơm bình thường là bao, nàng nhận lấy rồi quay người đưa cho Thiên Diệu: “Huynh mang vào thử xem.”

Thiên Diệu nhận lấy túi thơm, ngón tay vô tình chạm vào ngón tay Thiên Diệu, hấn chẳng cảm thấy gì, nhưng Nhạn Hồi lại như bị sét đánh, cả người run lên, bèn vội thu tay lại.

Thiên Diệu bây giờ như thể điều cấm kị với Nhạn Hồi, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm, ngay cả nói cũng phải hạn chế, vừa nghe tiếng đã thấy chân nhũn cả ra...

Thiên Diệu đeo túi thơm lên, chẳng bao lâu sau đã như có một cơn gió nhẹ thổi qua, khí tức kì lạ trên người Thiên Diệu đã chẳng thấy đâu.

Nhạn Hồi gật đầu: “Quả là rất có tác dụng.”

Thiên Diệu chớp mắt nhìn thẳng vào Nhạn Hồi: “Cô thì sao?”

Nghe thấy Thiên Diệu nói chuyện với mình, Nhạn Hồi vô thức nhìn hẩn, sau đó lại tiếp xúc với ánh mắt của hẩn nên lại đỏ mặt: “... Ta ta ta, ta cái gì. Huynh quay đầu đi chỗ khác đi! Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó!”

Thiên Diệu theo lời nghiêng đầu qua chỗ khác, nghiêm mặt nói: “Mê hương này cũng không phải loại hương đơn thuần mà giống như cổ thuật vậy.”

“Nếu mê hương này dễ giải như thế thì đám người kia cũng không mặc kệ giá cả trên trời mà tìm mua cho được chút mê hương này như vậy.” Huyền Ca nói, “Phụng Minh đã điều không ít đệ tử tiên môn trông coi hồ yêu, nếu hai người muốn tới Thiên Hương phường cứu người thì cần phải chú ý cẩn thận, ta sẽ sai người vẽ một bản đồ Thiên Hương phường cho hai người, tới đêm hẵng đi.”

“Ừ.” Nhạn Hồi nép vào người Huyền Ca bốn cột, “Cám ơn tiểu nương tử nghe.”

“Ba hoa.” Huyền Ca cười cười, “Ăn cơm trưa ở đây với ta đi.”

“Không được. Bây giờ ta còn phải đi tìm người. Bao giờ vẽ xong, cô sai người mang tới phòng ta là được.” Nhạn Hồi nói xong thì phát tay với Huyền Ca rồi đi ra khỏi tòa lầu các.

Trở lại phòng, Thiên Diệu đi theo Nhạn Hồi vào phòng nàng, hỏi: “Vừa rồi cô nói muốn đi tìm người, là người nào thế?”

Nhạn Hồi vừa vào cửa liền vội vàng đóng kín hết cửa sổ, ánh sáng trong phòng trầm xuống, Thiên Diệu chau mày: “Cô làm gì đó?”

“Làm chuyện chính.” Nhạn Hồi nói, “Nếu huynh còn nói nữa thì ta sẽ xử huynh đó.”

“...” Vì thế thiên ngôn vạn ngữ của Thiên Diệu đều mắc lại trong cổ họng như xương cá.

Nhạn Hồi đổ chút nước trà ra bàn, sau đó vẽ trận pháp trên mặt đất, trận pháp này giống hết trận pháp Nhạn Hồi vẽ trong rừng liễu hôm đó, lúc này Thiên Diệu mới nhận ra, chắc hẩn nàng đã muốn gọi hồn phách của Tam Vĩ Hồ ra.

Lần này Nhạn Hồi dùng chén trà làm mắt trận, bởi vậy Thiên Diệu tự giác đứng bên cạnh chén trà, Nhạn Hồi liếc Thiên Diệu một cái, hai người đều không nói chuyện nhưng vẫn hiểu rõ ý đối phương.

Nhạn Hồi yên tâm ngồi trong trận pháp, sau đó nàng niệm quyết.

Nhưng hình như lần này Hồ Yêu không ở gần Nhạn Hồi, nàng gọi ra được mấy cô hồn dã quỷ rồi mà vẫn chẳng tìm được hồn phách của hồ yêu. Cuối cùng là một tiểu dã quỷ nói với Nhạn Hồi rằng mấy hôm trước có một ác quỷ trông rất giống với miêu tả của Nhạn Hồi xông vào Thiên Hương phường thành Nam phá phách một trận, sau đó bị một đạo cô rất lợi hại thu lại rồi.

Chẳng trách mấy ngày nay nàng ta không tới quán lấy nàng, Nhạn Hồi hỏi tiếp: “Ác quỷ kia bị bắt đi đâu rồi?”

“Ta cũng chẳng biết.” Tiểu dã quỷ bay vòng vòng trên không trung, “Cô tìm ác quỷ làm gì, chúng đều hung dữ lắm đó.”

“Trong Thiên Hương Phường thành Nam có người xấu đang làm chuyện xấu. Ta tìm ác quỷ tới phá bọn họ.”

Tiểu dã quỷ khẽ gật đầu: “Đám hồ yêu trong Thiên Hương phường chết thật thê thảm, quỷ hồn trong thành Vĩnh Châu vốn chẳng là bao, bây giờ lại thêm cả một đám quỷ hồn của hồ yêu. Cứ tới đến là chúng lại khóc lóc, lệ khí trên người ngày càng nặng, khiến đám quỷ chúng ta cũng hoảng sợ.”

Nhạn Hồi nghe vậy thì đôi mắt sáng ngời: “Người nói mới có thêm rất nhiều quỷ hồn hồ yêu à?”

“Đúng vậy.”

“Có thể tìm tới giúp ta hai con không?”

Tiểu dã quỷ gật đầu: “Ta biết một tỷ tỷ hồ yêu, để ta đi tìm tỷ ấy.”

Nói xong, tiểu dã quỷ liền đi ngay.

Nhạn Hồi thâm tính toán trong trận pháp, Thiên Diệu nhìn sườn mặt của nàng, nhìn vẻ chăm chú tính kế của nàng, thoáng chốc lại như nhìn thấy được bóng lưng thẳng tắp của Nhạn Hồi dưới ánh trăng mờ mờ đêm đó, còn có lúc nàng nghiêng đầu nhìn sắc mặt của hắn.

Cô nương này bình thường tùy ý đùa nghịch như lưu manh, nhưng lúc nghiêm túc lại thì chẳng hiểu sao lại mang tới cho người ta cảm giác vừa đáng tin lại vừa an tâm.

Chẳng mấy chốc, tiểu dã quỷ đã quay lại, nó kêu lên: “Tỷ tỷ, ta nói với hồ yêu tỷ tỷ là tỷ muốn đi phá Thiên Hương phường, mấy tỷ ấy đều kéo nhau tới đây rồi.”

Nhạn Hồi ngây người, cái gì gọi là... đều kéo nhau tới đây rồi thế?

Nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì bỗng nhiên, giữa trận pháp có một làn sương trắng, bóng dáng tiểu dã quỷ thoáng cái đã bị bao trọn trong đó, chỉ trong chớp mắt, trong trận pháp của Nhạn Hồi đã đầy những quỷ hồn mờ mờ của hồ yêu.

Chúng vây lại thành một vòng, vây Nhạn Hồi ở giữa.

Nhạn Hồi nhìn bốn phía đều là âm khí chất chứa chút oán khí của hồ yêu thì yên lặng nuốt nước miếng: “Mọi... Mọi người khỏe không, đông quá ta...”

Giọng nói của tiêu dã quỷ truyền ra từ trong đám hồ yêu: “Tỷ tỷ cứ nói chuyện từ từ nha, ta đi đây.”

Nhạn Hồi dờ khóc dờ cười, ánh mắt nàng đảo một vòng quanh mình, đếm sơ sơ cũng khoảng hai ba mươi quỷ hồn, đã có nhiều quỷ hồn như vậy, xem ra Thiên Hương Phường đã lấy không ít tính mạng của hồ yêu.

“Cô muốn đi đôi phó với Thiên Hương phường à?” Một hồ yêu mở miệng hỏi.

Nhạn Hồi ho một tiếng: “Ta muốn đi cứu người, sau đó trộm thứ máu chốt giúp chúng hút linh khí của hồ yêu, giúp cho việc luyện chế mê hương.”

Vừa nói xong, Thiên Diệu ngoài trận pháp đã thấy nao nao, hẩn nhìn Thiên Diệu qua đám quỷ hồn mờ mờ, cho tới bây giờ Nhạn Hồi vẫn chỉ nói về chuyện muốn cứu người, muốn điều tra vấn đề này, muốn chứng minh sự trong sạch và chính trực của Lăng Tiêu, nhưng lại chẳng hề nhắc nửa câu về chuyện tìm sừng rồng cho hẩn.

Nhưng nàng vẫn nhớ kỹ trong lòng...

Thiên Diệu hơi sụp mắt xuống.

Hẩn chỉ cảm thấy trái tim đã băng lạnh bao năm hơi ấm áp vì câu nói này của nàng.

Chương 35

Nhạn Hồi cũng không biết Thiên Diệu đứng đó nghĩ cái gì khi nghe thấy nàng nói chuyện với đám hồn phách hồ yêu như thế, nàng chỉ nói với nữ hồ yêu cầm đầu: “Ta muốn mọi người giúp ta một việc, nhưng mọi người có đồng ý không đã?”

Hồ yêu nhìn thẳng vào mắt Nhạn Hồi, không có lấy một chút do dự: “Cô muốn chúng tôi giúp cái gì?”

Trong mắt bọn họ đều là lửa hận, rục cháy đến nỗi như thể thiêu đốt được cả hồn phách.

Nhạn Hồi chỉ Thiên Diệu ngoài trận pháp: “Ta muốn mọi người đánh yểm hộ cho ta và hẩn.

Nửa đêm.

Thành Vĩnh Châu ban ngày náo nhiệt lâm vào khoảng thời gian yên tĩnh nhất.

Trong Thiên Hương phường thành Nam, công việc vẫn chưa dừng lại, ánh đèn trước phường hắt ánh sáng mờ nhạt, trên một mảnh bất bằng phẳng giam giữ hồ yêu, mỗi hồ yêu bị nhốt trong một lồng sắt, chung quanh không có bất cứ thứ gì che đậy. Một hồ yêu duỗi chân cũng có thể bị tên đệ tử tiên môn đi tuần tra trông thấy.

Tên đệ tử tiên môn sẽ hung dữ gõ lưới sắt: “Động đậy cái gì, vội đi đầu thai à?!”

Hồ yêu đành phải thu chân lại, cuộn tròn trên mặt đất chờ cái chết tới gần.

Cả khoảng đất tràn ngập áp lực sợ hãi.

Bỗng, một đám đệ tử tiên môn mặc quần áo không giống nhau đi tới, đám hồ yêu trong lồng càng thêm khẩn trương, bọn họ biết lúc những người thế này đến thì chứng tỏ đêm nay lại có hồ yêu bị mang đi.

Bạch Hiểu Lộ co người trong góc lồng sắt, hoảng hốt nhìn ba người đang đi tới phía này rồi sau đó đứng trước cửa lồng sắt bên cạnh chỗ nàng.

“Mở khóa.” Người cầm đầu ra lệnh, tên còn lại lập tức tìm chìa khóa trong một chùm chìa khóa to, khóa vừa tra vào ổ, Bạch Hiểu Lộ đã trông thấy hai mắt của hồ yêu bên cạnh trợn tròn, môi tái nhợt, không nói nổi một câu, sợ hãi đến nỗi co rụt cả thân lại.

Nhìn hẳn bị người ta xách đi, Bạch Hiểu Lộ cúi gầm mặt chứ không đành lòng nhìn.

“Mẫu thân, mẫu thân...” Chẳng biết nàng đã gọi như thế biết bao lần. Nhưng mãi vẫn chẳng có ai đáp lời.

Bỗng nhiên khoảng đất bằng rung chuyển dữ dội, hơi lạnh không bình thường ủa vào. Bạch Hiểu Lộ đang cúi đầu chợt nghe tiếng âm ỹ, cửa lồng giam đang bị gió lớn rung chuyển lắc lư.

Tất cả những lồng nhốt chúng hồ yêu đều bị rung đập như thế, khoảng đất nhanh chóng âm ỹ.

Tên đệ tử tiên môn thấy kỳ lạ nên chạy qua chạy lại xem xét, nhưng lại chẳng phát hiện ra có chuyện gì không đúng, những hồ yêu ở đây đều đã bị móc nội đan, bọn họ cũng chẳng phát hiện ra được chút yêu khí nào.

Nhưng cửa lồng giam vẫn lắc lư dữ dội, tiếng động càng lúc càng lớn, dần biến thành tiếng nổ âm ỹ, như thể có thứ gì đó vô hình mà bọn họ không thấy được đang rung mạnh cửa lồng giam, như thể âm thanh đầy phần nộ từ thế giới khác...

Đám đệ tử tiên gia đều bối rối, nhất thời đất dưới chân đã phủ bụi mù, ai nấy đều kinh hoảng không biết thứ gì đang quấy phá.

Vào lúc mọi người đang hoảng sợ tột cùng, ở một nơi tối tăm hẻo lánh không ai để ý tới, hai tên đệ tử tiên gia đã bị đánh ngất xỉu, quần áo bị lột sạch, sau đó bị nhét vào một cái bao tải lớn rồi chắt vào trong góc.

Nhạn Hồi và Thiên Diệu thay quần áo đệ tử tiên môn rồi trà trộn vào hàng ngũ, họ vờ bối rối xuyên thẳng qua lớp bụi mù mịt. Nhạn Hồi hết nhìn đông rồi lại ngó tây để tìm Bạch Hiểu Lộ.

Thiên Diệu thì cố gắng cảm nhận khí tức của Sùng rỗng.

“Ta thấy Bạch Hiểu Lộ rồi.” Nhạn Hồi nói khẽ, “Sùng rỗng của huynh thì sao, có ở đây không?”

Thiên Diệu lắc đầu, hẩn khép hờ mắt, trong đầu như đang vẽ bản đồ, hẩn nói: “Đi thẳng vào phường, qua ba tiểu viện, sùng rỗng của ta ở trong phòng.

Nhạn Hồi kinh ngạc: “Sao cứ như huynh từng tới đây rồi thế?”

“Ta cảm giác được nó.” Thiên Diệu nói bằng giọng bình thản, “Nó là một phần cơ thể của ta.”

Vây hộ tâm trong ngực nàng cũng là một phần cơ thể của hẩn đó. Nhạn Hồi bĩu môi, thuận miệng nói: “Ta sẽ phụ trách đám đệ tử tiên môn đang rối loạn này, huynh giả bộ hoảng hốt chạy bừa đi gọi người, có hồn phách hồ yêu sẽ đi cùng huynh, chờ tới được chỗ đó rồi, bọn họ sẽ đánh yểm trợ cho huynh như bây giờ, huynh chỉ cần để ý đến chuyện lấy sùng rỗng, sau đó cứ cầm sùng rỗng mà đi, ta thả những hồ yêu này ra, mang theo bọn họ sẽ liên lụy.”

Thiên Diệu chau mày: “Cô muốn thả hết chúng sao?”

“Thuận tay.”

Nàng nói xong thì đi lại chỗ Bạch Hiểu Lộ rồi hô to: “Có... Có quý!” Tiếng hô này khiến cho đáy lòng đám người vốn đang phát hoảng chột lạnh ngắt.

Có người hô theo: “Là quý hồn của hồ yêu tìm về rồi!”

Nhạn Hồi không sợ thiên hạ chưa đủ loạn, thêm vào một câu: “Đến lấy mạng chúng ta rồi!”

Nhất thời ai nấy đều hoảng sợ, có người hoảng hốt quay đầu chạy té khói.

Nhạn Hồi liếc mắt ra hiệu cho Thiên Diệu, nhưng lúc thấy hẩn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nàng, cái liếc mắt của nàng lại thành nháy mắt đá lông nheo.

Thiên Diệu: “...”

Nhạn Hồi kịp phản ứng lại: “...” Nàng che mặt, “Đi nhanh đi.”

Lời còn chưa dứt thì đã cảm thấy một luồng gió ập tới.

Sắc mặt Thiên Diệu biến đổi, thân hình khựng lại, hẩn bình tĩnh nhìn về chân trời. Nhạn Hồi nhìn hẩn, chẳng hiểu sao lúc này hẩn lại như bị sét đánh, nàng đang muốn hỏi thì bỗng thấy ánh sáng ngưng tụ thành trận pháp.

Tràng cảnh như thể mây đen vây kín ánh trăng bị xua đi, xua tan đêm tối đục ngầu.

Tiếng ồn ào chung quanh biến mất, Nhạn Hồi nghe thấy đám quỷ hồn hồ yêu kinh hãi thét lên như bị đánh mạnh.

Chỉ trong nháy mắt, trên khoảng đất bằng đã chẳng còn lại bất cứ quỷ hồn nào.

Nhạn Hồi kinh hãi, đây là nhân vật cỡ nào chứ...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc đồ trắng toát phiêu diêu, tay áo phất phơ, tóc mây bông bồng bênh, đôi mắt như làn nước mùa thu mang theo cảm giác trong trẻo nhưng lại ánh lên vẻ lạnh lùng. Mũi chân nàng ta khẽ hạ xuống, không nhiễm chút bụi trần.

Tồ... Tồ Ảnh Chân Nhân!

Nhạn Hồi càng hêm ngạc nhiên! Cô ta... Sao cô ta lại tới chốn thế này?!

Nhưng sau khi giật mình, Nhạn Hồi vô thức nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy Thiên Diệu đang nhìn Tồ Ảnh chân nhân chăm chăm, đôi mắt đen khóa chặt hình ảnh cô ta, đôi mắt vẫn đục vô ngần, trong đó là những cảm xúc hỗn tạp, có phần nộ, có kinh ngạc, có cả thù hận.

Nhạn Hồi hoàn toàn không biết tâm trạng của Thiên Diệu khi gặp Tồ Ảnh mà không chút phòng bị thế này rốt cuộc là ra sao. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là không thể để Tồ Ảnh thấy Thiên Diệu được.

Thiên Diệu như mất hồn, chỉ nhìn chăm chăm vào Tồ Ảnh, hai mắt hấn dần đỏ ngầu. Hấn như hận không thể nhào tới cắn xé Tồ Ảnh ngay bây giờ.

Trong lòng Nhạn Hồi âm thầm than khổ, sự thật quá tàn khốc mà! Nếu như Thiên Diệu nhào tới thật thì người bị cắn xé chính là hấn đó!

Nói không chừng là cả hai người họ ấy chứ!

Trong lúc Nhạn Hồi đang hoảng sợ thì bước chân của Thiên Diệu khẽ động, dường như muốn lao lên giết chóc như mũi tên rời cung.

Nhạn Hồi túm chặt tay hấn, ngăn trước người hấn, nàng quay đầu nhìn hấn, lúc này mê hương hồ yêu gì đó cũng chẳng có tác dụng gì nữa rồi, trước sự sống và cái chết, ánh hào quang trên đỉnh đầu Thiên Diệu cũng phải biến mất, nàng nhìn Thiên Diệu chăm chăm, mở to mắt lác đàu, ánh mắt chỉ có bốn chữ để hỏi hấn: “Huynh muốn chết à?”

Huynh muốn chết à? Huynh muốn chết à? Lao ra như thế, huynh muốn chết thật thảm thiết sao?

Thiên Diệu không có pháp lực, hấn không thể đánh bay Nhạn Hồi được, vì thế hấn dời ánh mắt khỏi Tá Dịch mà nhìn thẳng vào Nhạn Hồi.

Bốn mắt tiếp xúc với nhau, lúc này Nhạn Hồi mới trông thấy được rõ ánh mắt của Thiên Diệu, đáy mắt lạnh như băng, ánh mắt như châm băng rét thấu

xương đâm vào da nàng, càng đâm càng sâu, như thể có thể đâm vào tận xương tủy.

Nhạn Hồi không thể không thừa nhận rằng cho dù là nàng trước nay luôn lớn mật bốc đồng cũng bị ánh mắt này của Thiên Diệu dọa sợ.

Đây quả thực là Yêu Long ngàn năm chân chính, không phải là giả.

Đến giờ khắc này Nhạn Hồi mới tỉnh ngộ, lúc trước hẳn chưa từng nghiêm túc tức giận với nàng bao giờ.

Mà bây giờ hẳn cũng chỉ chưa kịp thu lại nỗi hận với Tô Ảnh nên để nàng trông thấy mà thôi.

Nhưng cho dù ánh mắt của hắn có đáng sợ cỡ nào, có khiến nàng rung động ra sao thì nàng cũng không thể để hắn lao ra được.

Bởi vậy Nhạn Hồi không nhìn thẳng vào mắt hắn nữa mà quay đầu, chỉ kiên quyết chắn trước mặt hắn, túm lấy tay hắn không buông.

Nàng không biết phản ứng của Thiên Diệu sau lưng nàng là gì, nhưng dần dần, sự lạnh lẽo sau gáy đã bắt đầu bót xuống...

Có lẽ Thiên Diệu cũng đã tỉnh táo lại một chút.

Hai người trao đổi ánh mắt, không có động tác dư thừa gì nữa, lúc này Tô Ảnh cách bọn họ rất xa, nhờ cánh đêm che giấu, lại mặc quần áo của đệ tử tiên môn nên bọn họ cũng không bị phát hiện.

Tô Ảnh đi qua mấy cái lồng, đứng giữa mảnh đất, nàng ta liếc qua mấy tên đệ tử tiên môn: “Chỉ là đám huyền hư tà vật mà lại khiến cả đám đệ tử tiên môn chạy tán loạn, thật không ra thể thống gì.” Nàng ta mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

Nghe thấy giọng Tô Ảnh, Nhạn Hồi chỉ cảm thấy bàn tay mình đau đớn, nàng cúi đầu nhìn thì thấy Thiên Diệu đang siết chặt tay nàng, các đốt ngón tay cũng trắng bệch cả lên.

Cũng được... Siết tay nàng còn hơn là lao ra liều mạng.

Nhạn Hồi chỉ đành cắn răng chịu đựng.

“Chân... Chân nhân dạy chí phải.”

Có tên đệ tử tiên môn tiếp lời Tô Ảnh, mọi người bắt đầu cúi người tung hô.

Nhìn đám người dần cúi rạp xuống, Nhạn Hồi liền lo lắng không thôi, nếu mọi người cúi xuống hết mà Thiên Diệu vẫn còn ngây người đứng sững thế này thì chỉ sợ sẽ để Tô Ảnh nhìn thấy, như vậy...

Bàn tay khẽ buông ra, Thiên Diệu thả tay Nhạn Hồi ra, Nhạn Hồi ngây người, nhất thời không kịp túm tay hắn lại, trong lòng nàng như có hòn đá rớt “Độp” một tiếng, nhưng chỉ thấy Thiên Diệu cũng học theo những người khác, cúi thấp đầu trước Tô Ảnh.

Nhạn Hồi nhìn lung hấn cong cong, nghĩ tới lúc trước hấn đã từng nói với nàng rằng hấn yêu một người, nhưng lại bị người nọ rút gân lột cốt, trong lòng Nhạn Hồi chợt thấy tê rần, như thể mê hương quấy phá, lại như thể vấy hộ tâm khảm sâu trong tim nàng quấy phá, nàng lại có thể cảm nhận được sự không cam lòng, oán hận, còn có sự ần ần hai mươi năm không ai hiểu thấu của Thiên Diệu...

Nay chỉ vì bất đắc dĩ mà hấn lại phải cúi đầu trước người hấn từng yêu sâu đậm khiến hấn thống hận như thế.

Nhạn Hồi chỉ thấy ngực mình đau đớn, sống mũi cay xè.

Đôi khi sự thật quả là quá tàn nhẫn.

Nhạn Hồi phát tay khom người xuống hành lễ với Tố Ảnh. Nàng mở miệng như bao đệ tử tiên môn kia: “Chân nhân dạy chí phải.”

Chương 36

Đám đệ tử tiên môn trong này đều hành lễ với Tố Ảnh chân nhân, ngoài viện lại có một đám người đang vội vã đập cửa xông tới.

Người cầm đầu mặc một chiếc áo choàng máu tím, vạt áo trước ngực có hình hổ được thêu bằng tơ vàng, tỏa sáng lấp lánh dưới ngọn lửa trong bóng đêm, nổi bật khí chất phú quý.

“Đang làm cái trò gì thế hả?” Y vừa rảo bước vào tiểu viện đã trầm giọng hỏi, giọng nói như sấm rền, “Nửa đêm nửa hôm rồi còn ồn ào cái gì?”

Nghe giọng y, chúng đệ tử trong tiên môn đều quay lại hành lễ: “Phụng đường chủ.”

Thì ra người này chính là chủ nhân của Thiên Hương phường, là phó đường chủ Phụng Minh nắm trong tay thực quyền của Thất Tuyệt Đường: “Tố Ảnh chân nhân?” Nhìn thấy cô gái đang đứng yên trong nội viện, Phụng Minh hơi ngây ra, “Sao người lại tới nơi này?”

Tố Ảnh nghiêng đầu quay sang: “Phụng đường chủ.” Giọng nói nàng ta mang theo vẻ lạnh lùng trong trẻo riêng biệt, “Ta nghỉ ngơi trong phường, cảm thấy khí tức nơi này khác thường nên tới đây, mong đường chủ chớ trách.” Tuy lời thì xin lỗi nhưng lại chẳng có chút ý xin lỗi nào.

Thân phận của Tố Ảnh thế nào chứ, ngay cả người ngồi trên Long ý kia cũng phải khách khí mấy phần khi nói chuyện với nàng ta. Phụng Minh lúc này liền tươi cười: “Chân nhân nói gì vậy, chân nhân có thể lưu tâm tới chuyện trong phường đã khiến tôi cảm kích không thôi rồi, nào dám trách tội.” Phụng Minh nhìn quanh ra bốn phía.

Lúc ánh mắt y quét gần tới chỗ Nhạn Hồi và Thiên Diệu, Nhạn Hồi vô thức chần trước mặt Thiên Diệu thêm bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nàng vẫn sợ sự nhạy cảm quá đời của những người này, nhớ như không có túi thơm của Huyền Ca thì bọn họ cũng chẳng tài nào khiến bản thân mình trở nên vô thanh vô tức⁽¹⁾ được...

Cũng may ánh mắt Phụng Minh chỉ lướt qua, Tố Ảnh lại càng chẳng buồn nhìn tới chỗ bọn họ, đối với những người đã quen đứng trên đài cao mà nói thì nào ai nghiêm túc để ý tới những người bên dưới bao giờ.

“Có hồ yêu nào chạy mất hay tổn thất gì không?”

Phụng Minh hỏi người bên cạnh, người bên cạnh vội vàng đáp không có, Tố Ảnh chân nhân lại nói: “Chỉ là giết chóc nơi này nhiều quá, có mấy yêu quái chết không nhắm mắt tới quấy phá mà thôi.”

Nhưng đám đệ tử nghe thấy đúng thật là quỷ hồn quấy phá thì đều tái mét cả mặt, bọn họ chỉ từng bắt mấy tiểu yêu trong địa bàn tiên môn trên Trung Nguyên mà thôi, vẫn có sự kính sợ với những chuyện quỷ thần khó giải thích này, đối với những người như Tố Ảnh, bọn họ có một loại sùng bái gần như là mù quáng.

Mặc dù ai cũng tu tiên nhưng cũng có rất nhiều người cho tới cuối đời vẫn chẳng đạt được gì.

Cảm nhận được sự sợ hãi của họ, Tố Ảnh thản nhiên nói: “Đám yêu quái này lúc sống còn chẳng làm được gì, chết rồi càng không cần phải sợ. Ta đã bố trí trận pháp trừ tà ở đây rồi, đám tà mị khó lòng mà tới gần được nữa. Mọi người chỉ cần quản lý tốt đám hồ yêu trong lòng là được.”

Phụng Minh bên cạnh lập tức nói: “Tố Ảnh chân nhân đã nói vậy, mọi người có thể an tâm rồi, làm việc cho tốt vào, mấy tên quỷ hoang không làm loạn nổi đại cục đâu.”

Đám đệ tử tiên môn đều vỗ tay đồng ý.

Phụng Minh bước tới bên người Tố Ảnh: “Chân nhân, vừa lúc tôi có chuyện muốn đi tìm người.”

“Chuyện gì?”

Phụng Minh hạ giọng: “Về mê hương kia...”

Ánh sáng trong mắt Tố Ảnh khẽ chuyển động, để lộ chút nhân khí trong chớp mắt.”

“Qua bên này hẵng nói.” Phụng Minh cung kính đi trước dẫn đường, Tố Ảnh liền cất bước đi theo.

Hai người đi xa dần, tiếng nói đã gần tắt hẳn, dần dà cũng chẳng thấy người đâu nữa.

Trong lòng Nhạn Hồi suy nghĩ bây giờ Tố Ảnh chân nhân đang ở nơi này, trong lời nói đã để lộ rằng cô ta đã ở đây được mấy hôm, bây giờ Phụng Minh còn chủ động bàn chuyện mê hương với cô ta, nói vậy cô ta cũng có can hệ trong chuyện mê hương này. Nhạn Hồi muốn tra ra kẻ chủ mưu chuyện này, đương nhiên không thể dễ dàng để manh mối biến mất ngay trước mặt mình như thế được.

Trong lòng nàng mặc niệm tâm pháp mà Thiên Diệu dạy cho lúc trước, nhất thời tiếng từng cái chuyển động của cây cỏ đều truyền tới rõ ràng trong tai nàng, ban đầu hơi ồn ào, nhưng nàng nhanh chóng ngưng thần thì đã tìm thấy chỗ Tố Ảnh, nhưng nàng chỉ kịp nghe Phụng Minh nói một câu: "... Máu của con hồ yêu kia khó luyện quá, có lẽ phải đợi tới chín chín tám mười một ngày..."

Phụng Minh còn chưa dứt lời, bước chân của Tố Ảnh đã khựng lại: "Người phương nào dùng yêu pháp?"

Một tiếng quát nhẹ này khiến Nhạn Hồi vội thu khí tức, cuống quýt rút giác quan của mình về, tim nàng đập mạnh, không ngờ Tố Ảnh chân nhân lại nhạy cảm tới vậy, dùng tâm pháp của Thiên Diệu dạy xa tới vậy mà cũng có thể cảm giác được...

Không hổ là chân nhân đứng đầu một môn phái.

Tim nàng đang đập lô tô thì Tố Ảnh đã quay lại, cô ta đứng trước cửa ra vào tiểu viện rồi đảo mắt quanh những lồng hồ yêu trong viện, cô ta quay đầu hỏi Phụng Minh: "Những hồ yêu ở đây đều bị móc nội đan rồi đúng không?"

Phụng Minh ngây người: "Người tiên môn đã móc ra cả rồi."

Tố Ảnh khẽ gật đầu, Nhạn Hồi trông thấy vàng sáng trong mắt cô ta naoảng lên một cái thì thầm nghĩ không xong, cô ta đích thị là đang xem xét khí tức của mỗi người, Nhạn Hồi vốn tu tiên nên cũng không sợ, nhưng Thiên Diệu thì...

Nếu như túi thơm này quả thực có thể khiến cho cả đại tiên cũng chẳng nhận ra nổi khí tức của hấn thì bây giờ hấn chẳng khác gì một người bình thường, một người bình thường mặc đồ của đệ tử tiên môn, dù sao cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ!

Nhạn Hồi lo lắng đến nỗi tim như sắp vọt lên cổ. Năm đó Tố Ảnh chân nhân có thể làm ra chuyện như vậy với Thiên Diệu, chứng tỏ cô ta chẳng phải là loại người ra tay nhân từ gì...

Trong lòng đang loạn cào cào, Nhạn Hồi chợt thấy bàn tay hơi ngứa, Thiên Diệu đang viết nhanh mấy chữ trong lòng bàn tay nàng: "Độ khí cho ta."

Hấn viết rất nhanh, đổi lại là người khác thì chắc Nhạn Hồi vẫn chưa kịp phản ứng, nhưng đổi lại là Thiên Diệu, dường như nàng và hấn có một loại ăn ý ngầm hiểu lẫn nhau.

Độ tiên khí cho Thiên Diệu quả thực có thể giải quyết vấn đề cấp bách bây giờ, nhưng nếu cách này làm trước khi Thiên Diệu tìm được Long cốt thì chẳng

liên quan gì, dù sao cũng là cơ thể của người bình thường, có điều bây giờ hấn đã tìm được Long cốt, cơ thể đang chậm rãi thích ứng khí yêu long, nếu cưỡng ép rót tiên khí vào, nhẹ thì hỗn loạn khí tức, nặng thì kinh mạch đảo chiều, đây cũng không phải là cách hay.

Nhưng sống có thể nào thì vẫn hơn chết.

Nhạn Hồi cắn răng, nắm chặt tay Thiên Diệu, tiên khí trong người nàng lưu chuyển qua lòng bàn tay.

Cả người Thiên Diệu run lên, có lẽ là đang rất khó chịu.

Nhưng hấn vẫn chỉ mím môi cúi thấp đầu, ánh mắt không lộ ra chút đau đớn nào. Như thể đã thành thói quen, cơ thể có đau đớn không khỏe ra sao cũng chẳng sao, đau đớn cỡ nào hấn cũng đã trải qua rồi.

Nhạn Hồi buông tay ra, tiên khí lưu chuyển quanh người hấn, túi thơm chưa kịp thu nạp khí tức của hấn thì ánh mắt của Tố Ảnh đã đảo qua chỗ bọn họ.

Tránh được một kiếp, tạm thời không ngại.

Tố Ảnh tiến lên một bước, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Không thể chần chờ quá lâu, trong lòng Nhạn Hồi biết rõ, tiên khí độ lên người Thiên Diệu không thể chịu đựng được sự dò xét cụ thể. Nhưng bọn họ phải thoát thân thế nào trong tình cảnh này đây...

“Môn chủ.”

Đúng lúc này, có người cất tiếng gọi, một cô gái mặc quần áo của Quảng Hàn Môn nhanh nhẹn bước vào, sắc mặt nàng ta hơi vội vàng, bồi rối tới bên người Tố Ảnh rồi thì thầm với cô ta mấy câu. Khuôn mặt lạnh lùng của Tố Ảnh lập tức trở như mặt băng bị đánh nát.

Cô ta sững sốt hồi lâu, không kịp nói một câu nào, khí tức quanh người đã nổi lên, thoáng cái đã biến mất tại chỗ, ngay cả cô ta đi hướng nào cũng chẳng ai hay.

Đệ tử đến thông báo kia cũng vội vã đi theo.

Nhất thời những tiếng bàn tán xì xào nổi lên bốn phía, mọi người đều bàn tán lí do vì sao Tố Ảnh chân nhân lại vội vã bỏ đi như thế, Nhạn Hồi dựng tai nghe thấy ai cũng nhắc đến hai chữ thư sinh.

Tố Ảnh chân nhân tìm được người chuyển thế của người cô ta yêu sao?

Trong lòng Nhạn Hồi hẫng còn đang suy nghĩ, Thiên Diệu bên cạnh đã nhũn cả chân lui ra sau, Nhạn Hồi quay đầu lại thì chỉ thấy sắc mặt Thiên Diệu trắng bệch, dáng vẻ như nội tức đang đại loạn.

Nàng nhìn đám đệ tử tiên môn trong viện, Phụng Minh ở cửa viện khoát tay nói: “Được rồi được rồi, mọi người yên tĩnh chút đi, vừa rồi Tố Ảnh chân nhân đã nói nơi này có người dùng yêu pháp, mọi người đều phải kiểm tra lại một

chút xem có phải có yêu vật đầu đây không, tin rằng với năng lực của chư vị sẽ không để đám yêu tà này làm xằng làm bậy.”

Theo lời Phụng Minh, mọi người bắt đầu tìm kiếm.

“Hôm nay không cứu người được rồi, chúng ta đi thôi.”

Thiên Diệu gật đầu.

Nhạn Hồi đi sau Thiên Diệu để đỡ cho hấn, làm bộ đi vào góc như mọi người rồi trốn vào một góc chết, nàng giữ eo Thiên Diệu rồi thi thuật độn thổ, chẳng mấy chốc đã ra khỏi tiểu viện, đợi đến lúc thi xong thuật thì họ đã về tới phòng của Nhạn Hồi ở Vong Ngữ lâu.

Vừa vào tới phòng Nhạn Hồi, Thiên Diệu đã ói ra một búng máu tươi.

Nhạn Hồi sợ hãi la lên: “Không phải là huynh bị đảo mạch sắp chết rồi đó chứ?”

Thiên Diệu không đáp lời nàng, chỉ tự ngồi xếp bằng xuống giường hồi tức một chốc rồi sắc mặt mới dần dần tốt lên.

Nhạn Hồi vẫn đứng cạnh nhìn hấn chăm chăm, càng nhìn càng cảm thấy Yêu Long này sống được tới hôm nay cũng thật không dễ gì, đến lúc Thiên Diệu mở mắt ra, bốn mắt tiếp xúc với nhau thì Nhạn Hồi mới vô thức hỏi: “Huynh không sao chứ?”

Thiên Diệu lắc đầu: “Chỉ là hỗn loạn khí tức một chút mà thôi, không sao.”

Thật ra nàng muốn hỏi rằng hôm nay gặp người đó, trong lòng hấn không sao chứ. Nhưng nhìn Thiên Diệu ra vẻ không muốn nhắc tới, Nhạn Hồi hiếm khi hiểu ý không hỏi thành lời, nàng chỉ chớp mắt yên lặng một chút rồi mới lại đưa tay sờ đầu Thiên Diệu rồi nói: “Đau lòng quá.”

Vừa nói xong, Thiên Diệu đã ngậy người, Nhạn Hồi cũng ngậy người.

Dưới ngọn đèn dầu chập chờn trong phòng, lúc này Thiên Diệu liền nhìn thấy hình ảnh khuôn mặt mình dần đỏ lên trong đôi mắt đen của Thiên Diệu.

Sau đó Nhạn Hồi liền áp tay lên má Thiên Diệu, xoay mặt hấn sang chỗ khác để hấn không thể dùng đôi mắt quá đôi xinh đẹp kia nhìn nàng: “Này, biết điều chút đi, bây giờ ta là người trúng mê hương đó.”

Nếu là bình thường thì có đánh chết Nhạn Hồi, nàng cũng không tài nào sờ nổi đầu người khác rồi mở miệng nói hai chữ đau lòng này với một người đàn ông!

Thiên Diệu cũng thuận thế để Nhạn Hồi đẩy đầu hấn qua chỗ khác, lòng bàn tay của Nhạn Hồi như bị bỏng, lúc dán vào khuôn mặt lạnh buốt vì khí tức hỗn loạn của hấn chỉ khiến Thiên Diệu cảm thấy thật ấm áp. Thoáng chốc, trong lòng hấn sinh ra nỗi thôi thúc muốn cọ vào lòng bàn tay nàng.

Biết rằng có người đau lòng vì mình, biết rằng có người đang an ủi mình, mặc dù đó không phải là thuốc nhưng cũng có thể khiến Thiên Diệu đã quen cuộn mình trong bóng tối lạnh như băng cảm giác được tình cảm ấm áp không cách nào nói nên lời.

Thật ra mới ở cạnh Nhận Hồi chưa được bao lâu nhưng hẳn đã cảm nhận được độ ấm từ đôi tay này biết bao nhiêu lần rồi.

Hắn cup mắt: “Cảm ơn cô.”

“Cái gì cơ?”

Thiên Diệu lại yên lặng, thật ra hẳn rất muốn nói cảm ơn Nhận Hồi rất nhiều, nhưng cuối cùng lại chỉ nói, “Cảm ơn cô hôm nay đã kéo ta lại.”

“Có gì mà phải cảm ơn chứ.” Nhận Hồi rút tay lại, bởi vì nàng cảm thấy nếu cứ dán tay lên mặt Thiên Diệu thế này thì tay nàng sẽ bỏng chết mất, “Chẳng lẽ ta còn có thể nhìn huynh lao ra đó chịu chết rồi liên lụy tới ta à?”

Nhận Hồi lau tay lên áo như thể muốn lau hết lửa trong lòng bàn tay.

“Có điều, hình như Tố Ảnh chân nhân kia bị chúng ta gạt thật rồi.” Nhận Hồi có vẻ không hiểu nổi, “Nếu ta là cô ta, làm ra những chuyện như thế với người khác thì đừng nói tới chuyện đêm nào cũng ngủ trong sợ hãi, chỉ e là lương tâm cũng chẳng yên nổi ngày nào, chỉ cần có chút gió thổi lay cỏ thôi chắc cũng khiến ta thất thỏm như chim sợ cành cong rồi. Cô ta cũng to gan thật đó.”

Thiên Diệu yên lặng, cũng đúng, Tố Ảnh cũng thật to gan.

Chỉ mới hai mươi năm không gặp mà cô ta đã không nhìn ra được hẳn nữa.

Nhưng nếu là Tố Ảnh thì cho dù cô ta có đổi thân thể, che khí tức, đổi thân phận đi chẳng nữa, cho dù có cách cả trăm năm, Thiên Diệu cũng sẽ không bao giờ quên ánh mắt của cô ta.

“Dù sao cũng không giống nhau.” Thiên Diệu mở miệng, sắc mặt đã mang vẻ trào phúng, “Đối với Tố Ảnh thì ta cũng chỉ là yêu quái, là ván cầu, là công cụ lợi dụng mà thôi. Ai lại nhớ ra được hình dáng một chiếc đĩa đã dùng hai mươi năm trước đâu chứ?”

Hắn thù hận một người, nhưng trên đời này, bất lực nhất là hẳn chưa kịp trả thù thì người kia đã quên mất hẳn rồi.

Khiến cho người ta vừa bất lực vừa mệt mỏi cỡ nào chứ, vậy mà lại chẳng thể làm được gì.

“Vậy thì khiến cho cô ta nhớ lại thôi.” Nhận Hồi nói. “Đề cô ta biết rõ huynh không phải chiếc đĩa mà cũng là con người biết cười biết đau, biết đau lòng khổ sở như cô ta.”

Thiên Diệu nhìn Nhận Hồi thật lâu, mãi đến khi ánh trăng ngoài cửa lên cao dần, soi sáng cả khuôn mặt nàng. Trong nháy mắt này, Thiên Diệu bỗng nhiên lý giải được trước kia nàng nói nhìn người ta lóe ánh sáng là thế nào.

Quả thực chói mắt.

Hắn nhìn Nhạn Hồi chăm chăm, trông thấy nàng từ từ đỏ mặt, khóe miệng hắn bỗng khẽ cong lên, ngay cả hắn cũng chẳng phát hiện ra được: “Cô nói vậy là muốn tìm hết cho bằng được những phần cơ thể còn lại của ta giúp ta sao?”

Nhạn Hồi ngây người, sau đó sắc mặt nàng nghiêm túc: “Ta vừa nói gì ấy nhỉ?” Đôi mắt nàng đảo tròn, “Chuyện hôm nay không thành, ngày mai chúng ta bàn kế khác, khuya rồi, huynh ngủ ở đây đi, ta đói bụng, muốn đi tìm chút gì đó ăn. Tạm biệt.”

Nhạn Hồi vừa nói vừa lui ra khỏi phòng.

Thiên Diệu nghe tiếng bước chân xuống lầu vội vã của Nhạn Hồi thì bất giác bật cười.

Sau cảm giác vui vẻ, hắn ngẩng đầu bỗng thấy căn phòng trống rỗng, vừa nãy không thấy lạnh, chẳng hiểu sao Nhạn Hồi vừa đi, hắn đã lại cảm thấy chung quanh trống rỗng vô ngần.

Lạnh đến thấu cả xương, chẳng tài nào áp chế nổi.

Ghi chú:

1. Vô thanh vô tức: im hơi lặng tiếng, không tiếng động, không hơi thở.